

шли да сватуватъ за дъщеря му, и какво тя ще бжде царкиня.— Добрѣ, отговори говедарьтъ, но имашъ ли нѣкой занаятъ? А онзи са засмя и рече: на царскій синъ защо му е занаятъ? — Какъвто си царски или везирски синъ мене ми нетрѣбва; ако нѣмашъ ти какъвъ-годѣ занаятъ азъ дъщеря си недавамъ! защото царьтъ заповѣда на царството си, а пѣкъ азъ съмъ ступанъ на дома си и прч. Това като чу царскій синъ остана слисанъ; защото мислѣше, че безъ една противна речъ и на радо сѣрдце ще даде дъщеря си. Послѣ са обърна къмъ уйка си, когото попита какъ ще стане тѣзи работа.

— Човѣкътъ си има правото и намъ са непада друго, освѣнъ да вървимъ по волята му; защото женидбата бива по любовь и съгласно, а не насилствено. Ти трѣбва да са научишь какво-годѣ художество, че тогава всичко лесно може да бжде. Ако и да са виждаше усилно на царскія синъ, който са поначумѣри малко, но като нѣмаше какво да стори, отъ нѣмай кѣдѣ, пристана да отиде и да научи нѣкое художество. За това рече на уйка си, да остане за врѣме при тамкашнія градски управитель и да почака до като изучи нѣкой занаятъ, що му са види по-лесенъ.

Тогавя почена да избира, кой занаятъ е по-лесенъ, като за него, та да залегна хубавѣ, Той отиде при единъ масторъ, който работи тѣнакъ занаятъ, и го моли да остане при него; но първо попита за колко врѣме можи са научи и, ако е възможна, да му плати колкото иска току да го изучи по скоро.

— „Колкото и да надавашъ пакъ немогъ та научи дордѣто не работишь три години, рече масторьтъ.“ Като чу това царскій синъ остави са отъ тѣнкитѣ префинени занаяти (за които пита на много мѣста и сѣ му казахъ, че му трѣбва най-малко 1-2 години за да научи нѣщо) и отиде да търси нѣкой по простъ занаятъ.

И тѣй като са расхождаше умисленъ и затѣженъ у града, сѣглѣда на едно мѣсто, че такътъ рогоски